

“PROJECT DEMOCRACY” İÇİNDE “ULUSLARARASI DİN HÜRRİYETİ” SENARYOSU

ABD dünya dinlerinin babasıdır

“İlginç olan şey, bazı batılı aydınların biz Müslümanların zamanda geriye gitmemiz, köklerimize inmemiz ve gelenekleri elden bırakmamamız gerektiğini düşünmeleri ve bizim genç insanlarımızın da bu ithal kaynağa dönüş fikrinden oldukça etkilenmeleridir. (..) Niçin Batı kendi kaynaklarına, bu kaynaklar her neyseler, dönmüyor?” Amir Taheri [1]

Oylardan bir sonuç çıkarmak gerekirse: İlk anda dünyada yerleştirilmek istenen yeni düzenin, demokratik bir düzen olacağı sonucuna varılabilir. Bu düze içinde dünyanın tüm ülkelerinde devletler merkezi otoritelerini yitireceklerdir. Olabildiğince etnik ayrıma uğramış küçük eyaletlere ayrılmış ülkelerde tarihsel partiler eriyecek, vakıflardan, düşünce topluluklarından, ticaret odalarından, insan hakları denetim örgütlerinden oluşan bir siyasal yapı oluşacaktır. Bu oluşumlar, doğrudan doğruya ABD’nin siyasal partilerine bağlı enstitülere, konseylere, ABD şirket vakıflarına, bağlanacaktır. Ülkelerdeki eğitim kurumları da vakıflaşacak ve ABD akademik dünyasıyla organik bağlar kuracaktır.

Merkezi otoritesini yitirmiş, salt denetleyici kurullara dönüşmüş devlet örgütlerinin yanı sıra ordular da ulusallığını yitirmiş devletlerin savunma gücü olmaktan çıkacak ve ortak güvenlik güçlerine katılacaklardır. Herhangi bir bölgesel başkaldırıya (bu bağımsızlık uğruna bir başkaldırı da olabilir) karşı anında silahlı müdahalede bulunularak, öncelikle uzaydan denetlenen, yeryüzünde ve uzayda konuşlandırılmış kıtalar arası füzelerle noktasal olarak vurulmasından sonra, ulusal kimliğini yitirmiş paralı askerlerden oluşan ortak güvenlik güçlerince yapılacaktır. Bu eylem, yönlendirilmiş kitlelerce de içerden desteklenecektir.

Bu son derece ileri(!) projeye engel olabilecek en önemli kurumlardan biri de dinsel kurumlardır. Dünya egemenliğinin kurulmasında engel oluşturacak dinsel çatışmaların önlenmesi için “dinlerarası diyalog”un geliştirilmesiyle birlikte kurumsal yapının da oluşturulması gerekir. En yaygın ve güçlü dinsel kurumlardan başlayarak, tüm dinlere bir yeni merkezi eşgüdüm gereklidir. Eşgüdümün merkezi elbette Washington’da bulunacaktır. Öncelikle Amerikalılardan oluşturulan bu kurumsal yapı, **IRFC(International Religious Freedom Committee/ Uluslararası Din Hürriyeti Komitesi)** dir. Bu komitede şimdilik belli başlı dinlerin temsilcileri bulunmaktadır. Büyük dinlerin altında bulunan mezhep, tarikat oluşumlarının da bir araya gelebileceği, demokratik görünümlü bir ortamda kararlar alabilecekleri kurum ise Dindarlar Parlamentosu’dur.

Uluslararası komite her yıl ülkeler aleyhinde hazırlanan İdin hürriyeti raporlarını görüşmeye başlamıştır. Komite, din hürriyetini engelleyen ülkelere yaptırım uygulanmasını önerebilmektedir. Parlamento ise, değişik ülkelerde toplanmaktadır. Parlamentonun güçlendirilmesi için Dinlerarası Diyalog Uluslararası Kongresi, 2000 yılında Washington da Birleşmiş Milletler çatısı altında gerçekleştirilmiştir.

Son derece düşsel görülen bu gelişmeleri biraz daha yakından incelersek, gerçeğe yaklaşabiliriz. Uluslararası din hürriyeti senaryosunun geçmişi, soğuk savaş yıllarında komünizme karşı oluşturulan ortak savaşım alanında birbirine ilişkilendirilen dinsel örgütlere bağlı kurumsal yapılanmalara dayanmaktadır. Son yirmi yılda bu yapılanma, sosyalist sistemin çökmesiyle birlikte, daha yeni ve daha gelişmiş bir evreye yükseltilmiştir.

Bundan sonraki bölümlerde yakın geçmişin olayları içinde gezinirken, kimi kez Amerika dan, kimi kez de Ankara'dan bakarak bu senaryoyu çözmeye çalışacağız. Konuları ele aldıkça ve olayları izledikçe, Türkiye'deki gelişmelerin bir rastlantı, sıradan bir "irtica" hareketi olmadığı görülecektir. İçinde yaşadığımız bu olayları anımsadığımızda, bizimki gibi ülkelerde birbirine benzer olayların sonuçlarını düşünerek, değerlendirme yapıldıkta, gelişmelerin sistem ya da rejim bozukluğuna dayandığı savının gerçeği yansıtmadığı da anlaşılır olacaktır. Ayrıca, olaylarda, şu ya da bu yönden, ABD'nin ve Batı Avrupa'nın etkisi de sırtacaktır. Hele, son yirmi yılın olaylarında "project democracy" örümcek ağının derinliklerinde, ilginç uygulamalarla karşılaşılacaktır.

Din Hürriyeti Senaryosunun Yasallaştırılması

Amerikalı işadami-misyoner Al Dobra, yabancı ülkede uyguladığı yöntemi şu sözlerle anlatıyordu:

"Amacım bir Müslümanı dininden döndürmek değil. (..) Hedefim, önce çürüyecek ve sonra çatlayacak ve büyüyecek , böylece giderek dinlerini sorgulamaya başlayacaklar." [2]

Bu sözler, Batı'nın ve özellikle ABD nin yüzlerce yıllık saldırılarının bir özeti gibi. ABD, elli yıl demokrasi ve hürriyetin patronluğunu yaptı. Bu demokrasi ve hürriyet patronluğu, her nedense kendine karşı politikaları kapsam dışı bırakıyor; gerektiğinde çok partili politik sisteme dahil ülkelerde seçimle gelmiş yönetimleri güç kullanarak ve kan dökerek devirmeye engel olmak bir yana, el altından destekliyordu. Bunu kimi ülkelerde demokrasi ve hürriyet davasına dayanarak ve sözde demokratik sistemi koruma zırhına sığınarak; kimi başka ülkelerde de dinci örgütleri desteklemeyi, hatta bu örgütlerin eğitim etkinliklerine arka çıkmayı, onlara dolaylı ya da dolaysız destekte bulunmayı kutsal bir görev sayıyordu.[3]

1990 dan sonra, ülkeleri komünizm tehdidi ile korkutarak, onlar üstünde siyasal egemenlik kurmak olanaksızlaştı. 1980 lerin başlarında **"demokrasi projesi"** adıyla başlatılan örgütlenme ve açık müdahale programı, sosyalist bloğun yıkılması üzerine yeni bir araçla donatıldı: "Din Hürriyeti."

Kasım 1996 da, ABD'nin devlet sekreteri Warren Christopher, **"Din ve inanç hürriyetini yaygınlaştırmamanın Birleşik Devletler in çıkarlarının artırılmasını sağlayacağı"** gerekçesiyle ACRFA (Advisory Committee on Religious Freedom Abroad / **Dış Ülkelerde Din Hürriyeti Danışma Komitesi**) yi oluşturdu. Daha sonra devlet sekreterliği görevine getirilen Madeleine Albright, Şubat 1997 de komiteyi açıkladı. "Dünyanın temel dinlerinin geleneklerini temsil eden önderler ve hocalardan oluşan," komitenin görevi; "dış ülkelerde din hürriyetinin geliştirilmesi, korunması ve tanıtılması (öğretilmesi); bu konularda Devlet Sekreterine önerilerde bulunması" olarak belirtildi. ABD Başkanı, Danışma Komitesi ne şu kişileri atadı:

Protestanlar Ulusal Birliği'nden Don Argue, Hristiyan Kiliseleri Ulusal Konseyi'nden Joan Brown Campbell, Harvard Üniversitesi'nden Diana L. Eck, Amerika Bahaileri Müşavirler Kıtasal Yönetim Kurulu ndan Wilma M. Ellis, Öğretim ve Liderlik için Ulusal Musevi Merkezi'nden Haham Irving Greenberg, Birinci Baptist Kilisesi Papazı James B. Henry, Afrikalı Metodistler Piskoposluğu Kilisesi piskoposu Frederick Calhoun James, Amerika Rum Ortodoks Bölgesi'ni temsilen Antonios Kireopoulos, Amerika Ortodoks Kilisesi'ni temsilen Leonid Kishovsky, Monumental Baptist Kilisesi'nden Samuel Billy Kyles, Emory Üniversitesi nden Deborah E. Lipstadt, USIP (Birleşik Devletler Barış Enstitüsü)'den David Little, Newark Başpiskoposu Theodore McCarrick, Son Gün Havarileri İsa Kilisesi'nden Russell Marion Nelson, New Meksico Las Cruse piskoposu Ricardo Ramirez, CFR (Dış İlişkiler Konseyi)'den Barnett Richard Rubin, CIA'nın propaganda aygıtı Freedom House un Puebla Projesi elemanlarından Nina Shea, İndiana Üniversitesi'nden Elliot Sperling, Müslüman Kadınlar Ligi başkanı Laila al Marayati ve Müslüman Amerikalılar Topluluğu başkanı İmam Wallace Deen Mohammed (Wallace Deloney Elijah) [4]

Başkan, İstanbul'dan Dini Liderle Görüşüyor

Adı “uluslararası” ama, kendisi bir Amerikan yasası olması gereken “**Uluslararası Din Hürriyeti**” yasası çalışmaları sürdürülürken, din-inanç koruyuculuğuna soyunan ABD Başkanı William Jefferson Clinton, Hristiyan, Musevi, Müslüman, Bahai, Budist, Hindu temsilcilerle görüşmeler yaptı. ABD'deki cemaat temsilcileriyle yetinmeyen federal devlet başkanı, Papa ile görüştüktan sonra, İstanbul Fener Rum Ortodoks Kilisesi patriği Bartholomeos ile görüşerek, kurumsallaşmanın derin temellerini attı.[5] Bartholomeos, sonraki yıllarda ABD nin Din Hürriyeti yasasından yararlanacağını biliyordu. [6]

Çalışmalarını bir yıl sürdüren danışma komitesince, 23 Ocak 1998 de, “**Din ve inanç hürriyetinin yayılmasının ABD dış politikasında birincil önceliğe sahip olmasını,**” Dışişleri bakanlığı bünyesinde bir “**Uluslararası Din Hürriyeti Bürosu**” kurulmasını sağlayacak yasa taslağı hazırlandı. [7]

Komite yasa taslağı gerekçelerinde uluslararası din yönetiminin gerekçelerini, örgütlenme biçimini, kullanılacak araçları belirliyordu. Bir dizi gerekçeden ikisi, din hürriyeti misyonunu ABD'nin yüklenmesinin gereğini şöyle özetliyordu:

“Din hürriyetinin yaygınlaştırılması ve (bu hürriyetin) baskı altına alınmasına karşı çıkma görevi temel Amerikan değerini içerir ve Birleşik Devletler'in uygun, önemli ve gerekli bir dış politika hedefidir. (..) Birleşik Devletler, evrensel insan haklarına bağlı bir dünya lideri olarak ve değişik dinsel nüfusa sahip bir ülke olduğundan bütün dinlerin haklarından sorumludur.”

ABD'ni tüm dünyanın din işlerinde yetkili kılan komite, bu işlerin temelini de belirledi:

“Din hürriyetini geliştirmenin uygun araçları bir yandan delil toplamayı ve rapor düzenlemeyi, öte yandan da etkin politik önlemlerin (alınmasını) kapsar.”

“Politik önlem” teşvikleri ve caydırıcı yaptırımları içermeliydi. Amerika ile düzenli siyasi-ticari ilişkilerde öncelikler elde edilmesi, yardım ve destek görülmesi gibi teşvikler, 1940 ların sonundan bu yana zaten uygulanmaktaydı. **“Yaptırım”** ise ABD'nin politik egemenlik kurma girişimlerinde uyguladığı bilinen türdendi: “..kapalı ya da açık olarak kınama, (ticari – siyasi) önceliklerden mahrum etme ve caydırıcı ya da zorlayıcı önlemler...”

Komite her ne denli sert önlemlerden yana görünmüyorsa da, ABD yönetimine açıktan silahlı müdahaleler için bir olanak da sağlamaktan geri kalmıyordu. Bu olanak, her yöne çekilebilecek öznel gerekçelerle müdahaleyi de güvence altına almalıydı ki, egemenlik eylemleri kolaylaşsın. Komite bu olanağı şöyle belirtiyordu:

“Ambargo ve benzeri önlemler önerilemez, ancak süre giden derin adaletsizliklere karşı ve yalnızca masum sivillerin temel ihtiyaçlarının karşılanması koşuluyla ambargo uygulanabilir.”

Yabancı ülkelerde adaletin sağlanıp sağlanmadığına karar verme yetkisinin bir devletin bir resmi bürosunda kararlaştırılmasına dayandırılmasının olanaksız olması gerekirken, özellikle son on yılın uygulamalarında, Birleşmiş Milletler kararına bile gerek duyulmadan yapılanlar düşünülürse, olsa olsa bir çete hukukundan söz edilebilir.

ABD, dış ülkelerdeki misyonlarını, bulundukları ülkelerle ilgili “İnsan Hakları Raporları”nın yanı sıra, “Din Hürriyeti Raporu” hazırlamakla görevlendirdi. 1998 yılında da Amerikan Kongresi nden devlet sekreterliği (Dışişleri)ne bağlı, “Uluslararası Din Hürriyeti (IRF) Bürosu” ve “Uluslararası Din Hürriyeti Danışma Komitesi (IRFAC)” kurulmasıyla ilgili bir karar çıkartıldı. Yeni kurumlaşmanın gerekçesi olarak

ABD nin kuruluşunun temelinde dinsel kurumların bulunduğunu ve Birleşik Devletlerin dünyada din hürriyetini gözetleyerek yaptırımlarda bulunma hakkı bulunduğu belirtildi.

Büronun başına Vietnam'da görev yapmış deniz pilot yüzbaşı Robert Seiple büyükelçi olarak atandı.[8] Seiple, askerlikten sonra Protestan kiliseler birliğinin yardım örgütü olan World Relief (WR) in uzun yıllar başkanlığını yapmıştı. Bu yardım kuruluşunun dünyanın çeşitli ülkelerinde 47 şubesi bulunmaktadır. Örgüt asıl ününü Güney Amerika da CIA işbirliğiyle yapmıştı.

Din ve Mezhep Temsilcileri Komitede

Danışma komitesinin başkanlığında Musevileri temsilen Religious Action Center of Reform Judaism (Musevilik Reformu Dinsel Eylem Merkezi) Başkanı Haham David Saperstein getirildi. Başkan yardımcılığını George Washington Üniversitesi Hukuk Merkezi Dekanı Michael K. Young üstlendi. Etik ve Halk Politika Merkezi Başkanı Elliot Abrams, Bulgaristan ın demokratikleştirilmesine bazı partileri desteleyerek önemli katkıda bulunmuş olan AEI (Amerikan Girişimciler Enstitüsü) Başkan Yardımcısı John R. Bolton, Birleşik Devletler Bahai Milli Ruhani Cemaati Dış İlişkiler Sekreteri Firuz Kazemzade, Newark Piskoposu Theodore McCarrick, CIA in propaganda aygıtı Freedom House un Din Hürriyeti Merkezi yöneticisi Nina Shea, Washington Yüksek Mahkemesi yargıcı Charles Z. Smith ve MWL (Muslim Women s League /Müslüman Kadınlar Ligi) eski başkanı Leyla El Marayati üyeliklere atandı.[9]/[10]

ABD yönetimi, "hürriyet" sözcüğünün ad olarak alan özerk komiteler oluştursa da, denetimi elden bırakmayacağı komite üyelerinin kimliklerinden anlaşıyor. Din işleriyle ilişkili olmasından şu ya da bu din adamının, ya da bir hukukçunun ülkelerin geleceğine yönelik olarak askeri müdahaleyi de kapsayacak kararlar alacak bu komitede denetimi sağlayacak yetkinlikte, Elliot Abrams gibi deneyimli bir operatörün bulunması kaçınılmazdır.

Elliot Abrams, Nikaragua-Iran-Contra operasyonunda ve birkaç yıl süren Venezuela "project democracy" ön uygulaması sonucunda, 2002 baharında, seçilmiş devlet başkanına karşı askerlerin de karıştığı darbe operasyonunda hep yönetici konumunda bulunmuştur. Elliot Abrams, Türkiye (1984), Panama (1985), Nikaragua (1986), Honduras (1986) uygulamalarında görev almıştır.[11]

İran-Contra operasyonunu yöneten üçlü eşgüdümçüden biri olan Reagan ın Dışişleri Bakan Yardımcısı Abrams, "gladyatör" olarak ün salmıştır. Onun işi özellikle Orta Amerika daki ABD bağlısı diktatörleri desteklemek olmuştur. [12]

ABD tarafından eğitilen ölüm taburları, El Salvador da sivil halkı, silahsız köylü kitlelerini, işkenceden geçirmiş, ırza saldırmış ve toplu kıyım gerçekleştirmişlerdi. Birleşmiş Milletler Araştırma Komisyonu, yalnızca El Salvador iç savaşında 22.000 olay arasında ABD tarafından desteklenen diktatörün adamlarının yarattığı olayların oranını %85 olarak saptamıştır. ABD yanlısı katliamcıların silah masrafları büyük oranda kokain ticaretiyle karşılanmıştır. ABD soruşturma komisyonu ve CIA müfettişlerinin raporlarıyla ortaya çıkan ve doğrudan Reagan'ın onayını içeren bu kirli işlerle ilgili soruşturmada yalan ifade veren Abrams'ı George Bush tarafından bağışlanarak hapis yatmaktan kurtulmuştu. [13]

Cumhuriyetçilerin en önemli adamı Elliott Abrams, Demokratların Başkanı Clinton tarafından Din Hürriyeti Komitesi'ne atanmıştı. 2001 yılında George Walker Bush Jr., başkan olunca, Abrams, Milli Güvenlik Komitesi'nin Demokrasi, İnsan Hakları ve Uluslararası Operasyonlar bölümünün başına getirilmiştir. Abrams'ın ilk işi deneyimine uygun olmuş ve Venezuela da askeri darbe örgütlemek olmuştur.[14]

Dünyanın dininden sorumlu komite başkanı Haham David Saperstein ise, İsrail destekçisi Yahudilerin en önemli örgütü ADL (Anti Defamation League of Bnai Brith) ve AIPAC yöneticilerindendir. Reagan demokratlarını barındıran AEI (American Enterprise Institute) Başkan Yardımcısı John R. Bolton ise 1990 da Bulgaristan iç siyasetinin yönlendirilmesinde görev almıştır. [15]

Al-Marayati Türkiye Cumhuriyeti'ne Karşı

Komitenin en dikkat çekici bir başka üyesiyle Leyla al-Marayati idi. Marayati, ABD yi Pekin ve Varşova Dünya Kadınları toplantılarında temsil eden delegelerden biriydi. Leyla El Marayati, bu toplantılarda Türkiye'yi dindarlara baskı uygulamakla, barbarlıkla suçlamış; Avrupa Güvenlik ve İşbirliği İnsani Boyutlar Konferansı nda Recep Tayyip Erdoğan ı savunmuş ve Türk Silahlı Kuvvetleri nin Müslüman subayları ordudan attığını ileri sürmüştü.

Merve Kavakçı olayında Türkiye'yi kaba bir dille suçlamaktan geri kalmayan Leyla al-Marayati, kadınları Türkiye'yi protesto etmeye çağırmıştı.[16] Marayati, SUM (Sisters United for Merve) yani, **"Merve için birleşmiş kızkardeşler"** örgütünü kurmuş, Akev (Whitehouse) önünde gösteriler düzenlemiş, direniş çağrısında bulunmuş ve Batı dünyasını Türkiye ye karşı kışkırtmaya çalışmıştı. Leyla Al-Marayati nin eşi Salam al-Marayati, Müslüman Halk İlişkileri Konseyi ve Güney Kaliforniya İslam Merkezi yöneticisidir. Hizbullah'ı destekleyen çıkışlarıyla ünlüdür. 1998 yılında ABD başkanınca Karşı Terör Komitesi'ne üye olarak atanmasının hemen ardından başlayan tepkiler üzerine komiteden çıkartılmasıyla adından çok söz ettirmişti.[17]

William J. Clinton tarafından Büyükelçi sanı verilen Robert Seiple yönetimindeki Din Hürriyeti Bürosu, hızla çalışmaya başladı. ABD dışişleri sekreter yardımcılarında Harold Hongju Koh'un Temmuz 1999 da Türkiye ziyaretinde belirttiği gibi, din hürriyeti sorunlarını yerinde dentlemekle yükümlü olan Seiple, Kasım 1999 da Türkiye ye geldi ve Başbakan Yardımcısı tarafından kabul edildi.

1999 Ülkeler Din Hürriyeti Raporları, 9 Eylül 1999 da ABD senatosuna sunuldu. Raporlarda, ABD nin kendisi dışında tüm ülkelerde yapmış olduğu gibi, ülkelerin nesnel koşullar hiçe sayılarak ülkelerin iç işlerine şu ya da bu şekilde müdahale etmenin sözde gerekçeleri de yaratılmaya başlanıyordu.

Kendi ülkelerinin iç düzenine muhalif olan gruplar, ABD gibi bir kurtarıcı bulmuş olmaktan mutlu olduklarından, yaşadıkları ülkelerini Amerikan misyonerlerine ihbar etme fırsatını kaçırmamalarının yanında, dünya egemeni olarak gördükleri ABD devlet aygıtı tarafından desteklenmekten de son derece hoşnut kaldılar.

Amerika da yerleşik İslam dernekleri'de bu fırsatı kaçırmadılar. Hamas sempatzanı olarak bilinen ve direktörlüğünü eski IAP(Islamic Association for Palestine) elemanlarından Nihad Awad'ın üstlendiği CAIR (Councill on American Islam Relations/Amerika İslam İlişkileri Konseyi)'in başını çektiği diğer Amerikan Müslümanı örgütlerinin temsilcileri büroyla yaptığı aylık toplantılarda ve Dışişleri Sekreteri Madeleine Albright la yaptıkları toplu görüşmelerde Türkiye de dindarlara baskı yapıldığını, Merve kavakçı olayını örnek göstererek belirtmekle yetinmeyip, ABD'nin Türkiye'ye baskı yapmasını, hatta ekonomik yaptırımlar uygulamasını istemekten geri durmamışlardır. Bu girişimlerin ilk sonuçları Din Hürriyeti Türkiye Raporu'nda görüldü ve Şubat 2000 de ABD Senatosu'na sunulan 1999 Türkiye İnsan Hakları Raporu'nda somutlaştı.

İnsan Hakları Raporu'nda Merve Kavakçı nın izinsiz olarak **"başka bir ülkenin vatandaşı"** olmakla suçlanıp T.C vatandaşlığından çıkarıldığı belirtildi. Birleşik Devletler'in resmi belgesinde, ne ilginçtir ki; bu başka devletin ABD olduğu yazılmamıştı. Aynı raporda Malatya'daki gösterilere yer verilerek, göstericilerin sayısının on bini bulduğu belirtilerek dindarların gerçekten baskı altında tutulduğu ve sayılarının da az olmadığı izlenimi veriliyor ve olayların çatışmaya dönüştüğü de vurgulanarak devletin

baskısının derecesi gösteriliyordu. Aynı raporda Recep Tayyip Erdoğan'ın, **“şiiir okuduğu için”** hapse atılan **“İstanbul'un ünlü belediye başkanı”** olarak tanıtılması, resmi bir belgede iç siyasete taraf olduğunu göstermesi bakımından ilginçti.[18]

Din Hürriyeti bürosunun etkisinin raporda en ilginç yansımalarından biri de Fethullah Gülen'den “ılımlı İslami Lider” olarak söz edilmesi ve bu lidere karşı bir kampanya başlatıldığının belirtilmesiydi.

Türkiye’de Hristiyanlık propagandasının polisçe engellendiği, kiliselere baskı yapıldığı gibi konular ise hazırlanmakta olan kargaşa zemininin ip uçlarını vermektedir.

ABD’ye göre; bazı ülkelerde, özellikle Türkiye’de, dinsel egemenlik peşinde koşmak, o ülkenin egemeni olan devleti yıkma etkinliklerinde bulunarak, egemen devletin sınırlarını, bölgesel din devleti, Osmanlı tipi yeni devlet örtüsü altında yıkmaya kalkışmak, “Din Hürriyeti” ve dahi “İnsan Hakları” kapsamında değerlendirilmektedir. ABD bunu yapmakla yükümlüdür; çünkü çıkarları bunu emretmektedir.

Oysa ABD’yi ne mahallenin cinsi ve cibilliyeti ne de satılacak salyangozun miktarı pek ilgilendirmiyor: Bu nedenle Din Hürriyeti Raporu’nun etkisi olmayacağı gibi bir düşe kapılmak yersizdir. Üç tipik örnek, işin ciddiyetini göstermesi bakımından ilginç olacaktır:

Siyasilerin Gerisinde Kalan Türkiye

Haziran 2000 de toplanan Birleşik Devletler Uluslararası Din Hürriyeti Komitesi’nin Rusya, Çin ve Sudan’ı değerlendirmeye almış ve bu ülkelere yaptırım uygulanmasını istemişti. ABD yönetimi Çin’e yaptırım uygulanmasını reddetmiş ve Amerikan Kongresi’de bu isteğe uyararak Çin’e normal ticaret statüsü tanınmasını onaylamıştı.

ABD yönetimi, Çin’in cezalandırılmasına karşı çıkarken, Sudan’a ambargo uygulanmasını onaylıyordu. Bu sonuçlardan mutlu olmayan Amerika da yerleşik Müslüman Örgütleri bir bildiri yayınladılar ve Sudan’daki durumun din hürriyeti sorunu olmadığını, sorunların ayrılıkçı güçlerin ABD yönetimince desteklenmesinden ve ayrılıkçı iç savaşın sürdürülmesinden kaynaklandığını, bu yüzden Sudan’a ambargo uygulanmaması gerektiğini ileri sürdüler.

Aynı örgütler, ABD yönetimiyle ters düşmemek için komisyon raporuna karşın Çin’e yaptırım uygulanmamasından söz etmezken, Türkiye hakkında düzenlenmiş olan **“Din Hürriyeti 1999 Türkiye”** raporunun değerlendirilmeye alınmasını ve yaptırım uygulanmasını istediler.

Bu örgütlerin arasında yer alan AMC (American Muslim Council /Amerikan Müslüman Konseyi, MPAC (Muslim Public Affairs Council /Müslüman Halk İşleri Konseyi) ve CAIR de bulunuyordu. AMC, Fazilet Partisi Genel Başkanı Recai Kutan’ın, 1999 sonbahar gezisinin ardından, 2001 baharında yaptığı Amerika gezisinde ev sahipliği görevini üstlenerek, onun konferanslarını düzenlemişti.[19] CAIR ise, Türkiye’ye karşı oluşturulan kampanyanın başını çekmiş ve özellikle Merve Kavakçı olayında diğer örgütlerle birlikte ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Korbelt Albright ile toplantılara katılmış, ABD’nin Türkiye üstündeki gücünü kullanmasını ve baskı uygulamasını istemişti.

Amerika’da yerleşik örgütler, Din Hürriyeti Komisyonu’nun Sudan ile ilgili baskı kararlarına karşı çıkarırken, onların Türkiye’deki İslamcı dostları sessiz kaldılar. “Amerikan tipi laiklik” isteyen bu çevrelerin suskunluğunun vefa duygularıyla bir ilgisi olup olmadığı bilinmez ama yakın geçmişte olup bitenler, bu durumu bir parça aydınlatılabilir.

İlginç olan ise, tam bu dönemde; Türkiye’de müşterek bir problem üretilmişti. Bu problemin adı: **“Türban problemi”** idi.

Müşterek olmasının nedeni; ABD’nin **“our boys/bizim çocuklar”** dediği odaklar ile, ABD’ye methiyeler düzen din(i)darların ortaklığı çerçevesinde ortaya çıkması hasebi iledir.

Aynı dönem (2000 yılında) Amerikan vatandaşı Merve Kavak-çı, hilal içinde Amerika bayrağı olan ve üzerinde;

“Amerika, İslam ve Yeni Milenyum” yazan bir afişin önünde **“Georgetown Üniversitesi”** yetkililerine bir konuşma yaptı. İlginç olan ise, konuşmacılardan birinin de “Graham Fuller” adlı, CIA Türkiye masası şefinin olmasıydı.

Graham Fuller adlı emperyalist işgalci ile aynı karede poz veren bu grup, küresel çetenin iştahını kabartmış olacak ki, birkaç ay sonra; New York’ta **“Twin Towers”** saldırıları gerçekleşti. Ki bu saldırılar, bilim insanlarınca “planlı ve programlı bir ABD operasyonu olarak tarihe geçti.”

Ve yeni dünya düzeninin pratik “tamamlama” süreci devreye girdi. Çünkü, yeni müdahaleler **“dinsel çerçevede cereyan edecek, bu algı üzerinden hareket edilecekti.”**

Ve ana slogan; Özgürlük ve Demokrasi oldu...

Bölgede demokratlaşması gereken **“radikal bir tip”** yaratıp, akabinde alternatifini de üretmek kaidesi ile yeni bir paradigma inşa edildi. Bu paradigmanın ekonomi politiği “Abdestli Kapitalizm”, yarattığı sınıf ise “Nurjuvazi”dir.

Akabinde, kapitalizm ile çelişmeyen, emperyalizm ile sorunu olmayan, altı muhafazakar üstü liberal bir tip ortaya çıktı. Bu tip; programlı biçimde **“ABD güdümlü cemaatler”** tarafından yetiştirildi. Bürokratik kadrolar işgal edildi, destekçiler örgütlendi, bir arada tutuldu...

Şimdi bu kapitalizm nedir diyenler olacaktır. Öyle ki, yıllardır kanını emen virüsü tanımlayamamış bir toplum olma özelliği taşıyoruz.

“kapitalizm 19 ve 20.yy’ın alnına vurulan damganın ta kendisidir.”

Örneğin;

3-6 Haziran 2004 yılında, Milano’da; Uluslar arası Sermayedarları kapsayan bir toplantı yapıldı. Bu toplantının adı; **“Bilderberg Toplantısıdır.”** Toplantıya katılanlar arasında;

Hasan Cemal, Mustafa Koç, Kemal Derviş ve Ali Babacan vardı. Kemal Derviş o dönem CHP, Ali Babacan ise AKP üyesi idi...

***

23 Aralık 1993 yılında, Cem Boyner öncülüğünde kurulan **“Yeni Demokrasi Partisinin”** bazı kurucuları şunlardır; **Ethem Mahçupyan, Cengiz Çandar, Kemal Derviş, Kemal Anadol...**

TÜSİAD merkezli kurulan bu partinin ilkelerinden bazıları şunlardı;

- **Sermayedarlar adına Demokrasi kurulacak**
- **Egemenlik kayıtsız şartsız halka ait olacak,**
- **Emperyalizme karşı mücadele edilecek...**

Ki bildiğiniz gibi Kemal Anadol ilerleyen dönemlerde CHP listelerinden vekil olmuş, hatta “AKP” karşısında keskin muhalefetin öncülerinden biri olmuştur (!)

***

2002 Yılında, DİSK üyelerinin “insan haklarına saygıyı öğrenmesi için” 550.000 Euro “hibe” veren AB, 2 yıl sonra; MÜSİAD’a 173.701 Euro kadar hibe verdi. Aynı Yıl “Mazlumder ve ÇYDD” de 40.000 Euro civarında hibeler aldılar. En ilginç olanı ise; Mazlumder’in hibe aldığı “proje” idi; “Din adamlarını, insan hakları konusunda eğitme programı.”

***

Bu topraklarda programlı olacak yürütülen operasyon dahilinde, inancımız yozlaştırılmış; kapitalizme eklenmiştir. Lakin bu duruma tepki gösterenler dahi; meseleyi “bu noktada ele alamamaktadır.”

DİPNOTLAR

[1] Sanılanın tersine, Müslümanların eski kurallara uygun yaşamaları önerisi, radikal İslamcılar tarafından değil, Batı tarafından önerilmeye başlanmıştır. İran yönetiminin öldürme tehditlerine karşın savaşımını sürdüren ve fakat bu yolda Batı yalakalığına soyunmamış olan, İranlı Araştırmacı-Gazeteci Amir Taheri (Kayhan gazetesinin eski Genel Yayın Yönetmeni), 1990 yılında İstanbul konferansında bu konuyu sorgulamıştı. Amir Taheri, Kadın Hakları ve İran Deneyimi. Ayrıca, Amir Taheri’nin “Holly Teror” adlı kitabı Türkçe ye çevrilmiş ve iki bölümü dışında “Kutsal Terörün İçyüzü Hizbullah” yayınlanmıştır.

[2] Mother Jones, May/June 2002, s.46

[3] 4 Temmuz 1948 tarihli ve 5353 sayılı yasaya göre: AID yardımının amacı: “Birleşik Amerika’daki hür müesseseleri yaşatmanın ancak bütün dünyaya şamil bir hürriyet davası içinde mümkün olabileceği inancı ile, az gelişmiş memleketler halklarına, kendi kaynaklarını geliştirmek, hayat standartlarını iyileştirmek ve sorumluluklarını anlamış idareler kurmalarını sağlamak üzere sağlam plan ve programlara dayanan iktisadi kalkınma için kendi kaynaklarını harekete geçirme çabalarına, sosyal iktisadi alanlarda, ABD’nin öteki görevli teşkilatı arasında yardımda bulunmaktadır.” Bu ABD’nin çıkarlarına hizmet ettiğini çekinmeden açıklayan sözlerin yazılı olduğu yasa T:C:Meclisinde kabul edilmiş ve uygulanmıştır. Görülüyor ki, gerçekte ABD bu denli açık oynuyor. TC Devlet Teşkilatı Rehberi, Türkiye Ve Ortadoğu Amme İdaresi Enstitüsü Yayını.1978, syf: 872

[4] www.state.gov/www/global/human-rights

[5] Fener Rum Ortodoks Kilisesi/İstanbul Patriği raporda dünya patriği olarak “Ecumenical Patriarch Bartholomeow” açıklamasıyla yer aldı. Final Report of the Advisory Committee on Religious Freedom Abroad to the Secretary of State and to the President of the United States, Released by the Bureau for Democracy, Human Rights, and Labor, U.S. Department of State, May 17, 1999.

- [6] 6 Mart 2001 de George Walker Bush Jr. ile görüşmek için ABD'ye giden patriği F. Gülen'in onursal başkanı bulunduğu TGV Başkan Yardımcısı Cemal Uşşaklı'da uğurlamıştı. Patrik, Bush'dan Heybeli (onlar "Halki" diyor) manastırının açılması için Türkiye ile ilgilenmesini de istemişti. "Bartholomeos, Ruhban Okulu İçin Bush'dan Yardım İstedi- Patrik'e Fethullah karşılaması" Aydınlık, 17 Mart 2002, Sayı:765. Patrik, bu girişimlerinde başarılı olmuştur. ABD Büyükelçisi, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetine başvurmuş ve Heybeli Adası'ndaki manastırın açılmasını doğrudan istemiştir. Turkey- International Religious Freedom Report, s.6
- [7] Final Report of the Advisory Committee. www.state.gov/www/global/human-rights/990517-report
- [8] White House announcement On R. Seiple Nomination, 01-07-99, usis.it/usembvat/Files/HT/99010707.htm
- [9] "President Clinton names three to the US Commission on International Religious Freedom" Muslim Women s League, May 1999, www.mwlusa.org/news-clinton599.shtml.
- [10] Caq, 1990, Number:33, s.26 ve Number :35, s.31.
- [11] Caq, 1983, Number:18, s.4; 27- 1987, s.66 ve 1994, Number:48, s.61.
- [12] Nikaragua uygulaması hem kanlı hem de kansız, eronin-kokain parasıyla İran a İsrail den roket satışlarını da kapsayan ilk "project democracy" operasyonlardandır. Mustafa Yıldırım "Hem kanlı hem de kansız operasyon" Aydınlanma 1923, Bahar 2003
- [13] David Corn, "Eliott Abrams: It s back!" The Nation, July 2, 2001.
- [14] David Corn, "Our gang in Venezuela" The Nation, August 5, 2002
- [15] caq, 33-1990, s.26; 35-1990, s.31.
- [16] Laila Al-Marayati, "Mockery of Democracy in Turkey" The Religious News Service için 24 Mayıs, 1999 da yazılan yazıdan Muslim Women s League; mwlusa.org/news_turkey599.shtml
- [17] "Salam Al Marayati & the National Commission on Terrorism" mpac.org/main_frame.html.
- [18] RTE, Kasım 2002 de, dünyanın en büyük devletinin resmi raporlarında kendisine böylesine önem verilmiş olmasını görmediğinden olsa gerek, Leyla Zana'yı soran Avrupalı yöneticilere "Ben bir şiir yüzünden hapis yattığımda benimle ilgilenen olmamıştı," diye açıklamalarda bulundu.
- [19] "FP, kendini ABD'ye anlatacak" Hürriyet, 25 Ekim 1999. Mustafa Yıldırım ın "Project Democracy" yayınlarından izniyle alınmıştır. (Yenilenmeler:Ağustos 1999 – Mayıs 2000 – Kasım 2002) İlk Yayın: Gazete Mudafaa-i Hukuk, Temmuz 2000.

Kaynak:

Eren ERDEM, Nurjuvazi, 2011, İstanbul, s.19-21